

tagne Lovforslag, Underændringsforslag, som i det væsentlige gaa ud paa Redaktionsændringer af en saadan Beskaffenhed, at de have kunnet tiltrædes af Udvalgets Flertal, og som vi ogsaa have befundet det rigtigt at faa optaget nu, for at der kan være saa meget mindre at forhandle om, naar vi komme til Fællesudvalg.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og anmode det høje Ting om at stemme for de af Flertallet gjorte Indstillinger og i Forbindelse dermed ogsaa for de af den højtærede Finansminister stillede Underændringsforslag; jeg haaber, at den højtærede Minister vil tilgive mig, at jeg har udtalt mig om disse, inden han har haft Ordet.

Madsen-Mygdal: Jeg vilde ønske, at jeg var i Stand til at udtale mig med samme Korthed, som den ærede Ordfører, der nu satte sig, men det er mig alligevel ikke muligt. Det høje Ting vil jo have lagt Mærke til, at Flertallet har fundet det rigtigt og nødvendigt til denne eneste Behandling af de foreliggende Lovforslag at komme med en udførlig Erklæring, hvori man har foretaget en Sammenstilling af Virkningerne af Landstingets og Folketingets forskellige Lovforslag. Da denne Erklæring kom til at foreligge for os, for Mindretallet, var det jo ret naturligt, at der var Grund for os til at gøre adskillige Bemærkninger i Anledning af den Erklæring, saa meget desto mere som vi ikke havde saa lidt at indvende mod denne Erklæring. Det har Mindretallet imidlertid afholdt sig fra, fordi det var Mindretallet om at gøre, at der blev gjort alt, hvad der kan gøres for at fremme Sagen med størst mulige Hurtighed, men da vi ere stillede saaledes, at vi, som det høje Ting har set, ikke have udtalt os i Betænkningen i den foreliggende Erklæring angaaende Flertallets forskellige Bemærkninger, saa anser jeg det for nødvendigt for Mindretallets Vedkommende at gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende forskelligt af det, som det ærede Flertal har fremsat i Erklæringen. Jeg skal ikke lægge Beslag paa det høje Tings Tid mere end højst nødvendigt, jeg skal lade en hel Del ligge og kun drage nogle enkelte Ting frem, idet jeg gaar ud fra, at er der ét og andet, som jeg ikke har omtalt, skal deri ikke ligge en Erkendelse af, at jeg billiger, hvad jeg saaledes forbigaar.

Den ærede Ordfører udtalte nu, at han haabede, at de Udtalelser, som Folketingets Flertal er fremkommet med i sin

Betænkning, om sin størst mulige Beredvillighed til imødekommende Forhandling o. s. v., vare ikke blot Ord, men at det ogsaa maatte vise sig i Gerning. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at det kan han ikke blot haabe, men han kan trøstigt stole derpaa. At det ikke blot er Ord, skal den følgende Tid sikkert ogsaa vise i Gerning. Der er heller ikke Grund til at nære nogen som helst Tvivl i saa Henseende. De foregaaende 4 Aars Forhandlinger have jo bevist soleklart, at Folketinget Aar efter Aar har gjort alt muligt for at faa Sagen i Fællesudvalg og for at strække sig vidt for at naa et Resultat. Det samme vil man sikkert ogsaa gøre i Aar. Man gaar endogsaa saa vidt, at man ikke blot udtaler sig saaledes, som Flertallet har opfattet det, men man siger udtrykkelig, at, naar Folketinget nu foreslaar at vende tilbage til Folketingets gamle Affattelse, saa maa der ikke deri „paa nogen Maade“ — siger man udtrykkelig — „ses nogen definitiv Fastholden af“ disse Forslag. Jeg havde haabet og ventet, at naar Folketinget udtaler sig saaledes og dermed tilkendegiver sin Beredvillighed til at faa et Resultat ud af det, vilde ogsaa det ærede Flertal her i dette Ting have udtalt noget lignende, men jeg har forgæves i den lange Erklæring spejdet efter et eneste Ord i den nævnte Retning. Der er ikke noget som helst, der tyder paa, at det, at man nu i Dag vender tilbage til Landstingets tidligere Forslag, ikke skal betyde en definitiv Fastholden af disse Forslag. Men det vil nu Tiden vise, det skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg tager den ærede Ordførers nys anførte Ord til Indtægt, naar han sagde, at dette høje Ting ogsaa var beredvilligt til imødekommende Forhandling. Jeg vil dog, forinden jeg gaar videre, gøre opmærksom paa, at naar Folketinget har udtalt sig, saaledes som nys anført baade af den ærede Ordfører og mig med Hensyn til den fremtidige Behandling, har man tillige forudsat i det andet Ting — jeg maa tillade mig at oplæse et Par Linier her —, at „det andet Ting“ — altsaa Landstinget — „vil gaa til Forhandling i Fællesudvalg med samme gode og redbonne Villie som Flertallet, og at dette derfor ogsaa føler sig forvisset om, at Landstinget vil ile med at foranledige Tiendeloven indbragt i Fællesudvalget, for saa vidt den ikke skulde findes egnet til umiddelbar Vedtagelse i Landstinget.“ Naar jeg læser Flertallets Erklæring igennem, og naar jeg ser paa, hvad der hidtil foreligger, savner jeg ethvert som helst Vidnes-